

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupeného opatrovníkem JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Šafaříkova 666, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2012, č. j. OAM-43/LE-LE05-ZA04-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 11. 2013, č. j. 29 Az 28/2012 - 29,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 11. 2013, č. j. 29 Az 28/2012 - 29, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení sporu a dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce, ročník 1991, je státním příslušníkem Ruské federace. Žalobce byl předán spolu se svou matkou N. S. (dále jen „matka žalobce“) a svojí sestrou S. S. z Belgického království do České republiky, která je dle nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, odpovědná za posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Dne 16. prosince 2012 v Příjímacím středisku Praha-Ruzyně matka žalobce sdělila, že žalobce je sice zletilý, avšak trpí schizofrenií a z hlediska mentálního rozvoje je na úrovni dvanácti- až třináctiletého dítěte. Žalobce nebyl zbaven ani omezen ve způsobilosti k právním úkonům, resp. ve svéprávnosti. Správní orgán proto matce na její žádost umožnil, aby byla přítomna správním úkonům řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce.

[3] Rozhodnutím ze dne 16. listopadu 2012 č. j. OAM-43/LE-LE05-ZA04-2012 rozhodl žalovaný správní orgán tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, neuděluje. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že důvodem žadatelova odjezdu a žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha řešit své zdravotní obtíže. Z výpovědí žalobce a jeho matky dále vyplynulo, že žalobce býval ve své vlasti pravidelně hospitalizován, jeho matka mu zajišťovala svým aktivním jednáním i přijetí na specializovaných klinikách. Žalobce též pravidelně pobíral invalidní důchod. Žalobci proto nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu. Žalobce rovněž nesplňoval zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu, v níž namítal, že správní orgán nedostatečně vyhodnotil tvrzené skutečnosti ve vztahu k uváděným zdravotním obtížím a nedostatečnosti jejich léčby v zemi původu žalobce, tj. v Rusku. Správní orgán nadto pouze okrajově hodnotil ekonomickou a sociální situaci žalobce. Krajský soud však žalobu rozsudkem ze dne 5. listopadu 2013 č. j. 29 Az 28/2012-29 zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud konstatoval, že namítaná pochybení v průběhu správního řízení neshledal. Správní orgán správně posoudil, že u žalobce není dán důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť ten svoji žádost odůvodňuje pouze tím, že nebyl spokojen s léčbou v Rusku. Dle názoru krajského soudu však skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení uváděl, nespádají pod situace hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. V řízení před krajským soudem nebyl žalovaný zastoupen a o ustanovení zástupce nežádal.

II.

Kasační stížnost a řízení o ní před Nejvyšším správním soudem

[5] Proti rozsudku krajského soudu ze dne 5. listopadu 2013 č. j. 29 Az 28/2012-29 (dále jen „napadený rozsudek“) podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V kasační stížnosti, doplněné později prostřednictvím ustanoveného zástupce, resp. opatrovníka (viz níže), namítal, že se správní orgán v řízení z hlediska § 14 zákona o azylu nedostatečně zabýval tím, v jakém rozsahu byla žalobci v zemi původu poskytována léčba a sociální pomoc. Tvrdil též, že z lékařských nálezů ošetřující lékařky se specializací psychiatrie založených ve správním spise vyplývá, že je stěžovatel lehce mentálně retardovaný. Správní orgán a následně i krajský soud proto měly posoudit, zda je stěžovatel schopen v řízení samostatně jednat a zda mu není třeba ustanovit opatrovníka.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že dle přesvědčení žalovaného nebylo nutné v řízení ustanovovat opatrovníka, neboť stěžovatel byl v průběhu řízení schopen jednat samostatně, vždy uvedl, že se cítí zdravý a je schopen pohovorů, na položené otázky odpovídal logicky. Navíc při daných úkonech byla vždy přítomna „zákonná zástupkyně stěžovatele“ – jeho matka. Z přiložené lékařské zprávy navíc vyplývá, že stěžovatel je dobře orientován osobou i situací, časem a místně částečně, je spolupracující, jeho verbální kontakt je spontánní, odpovědi přiléhavé, bez latencí.

[7] Usnesením č. j. 6 Azs 25/2013-12 ze dne 26. listopadu 2013 Nejvyšší správní soud stěžovateli nejprve ustanovil za právního zástupce JUDr. Ing. Jiřího Špeldu, advokáta, se sídlem Šafaříkova 666/9, 500 02 Hradec Králové. Dalším usnesením č. j. 6 Azs 25/2013-34 ze dne 3. března 2014 Nejvyšší správní soud téhož advokáta ustanovil opatrovníkem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti (a současně jej formálně zprostil zastupování stěžovatele

podle předchozího usnesení), neboť měl za splněné podmínky dle § 29 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve znění účinném do 31. prosince 2013 podle čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, aplikovaného na základě § 120 a § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat otázkou, zda stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a je tedy přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. května 2006 č. j. 2 Azs 40/2006-57 (všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). V rozhodnutí posledně zmiňovaném dospěl k závěru, že *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“* Právě taková zásadní pochybení Nejvyšší správní soud zjistil v daném případě v postupu krajského soudu; kasační stížnost proto posoudil jako přijatelnou.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Z obsahu jeho kasačních námitek však vyplývá, že uplatnil i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zmatečnost řízení před soudem. Pod tento důvod totiž spadá námitka, že se krajský soud nezabýval způsobilostí žalobce jednat samostatně před soudem, ačkoliv s ohledem na lékařskou zprávu založenou ve správním spise věděl, že u žalobce bylo diagnostikováno zdravotní postižení spočívající v lehké mentální retardaci a schizofrenii.

[10] Tuto kasační námitku shledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[11] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že problematikou právního jednání osob s duševní poruchou se zabývá řada závazných i doporučujících mezinárodních lidskoprávních dokumentů. Hlavním výkladovým východiskem je Úmluva o právech osob se zdravotním postižením, vyhlášená pod č. 10/2010 Sb. m. s. Tato úmluva v čl. 12 přiznává zdravotně postiženým osobám právo na právní způsobilost ve všech oblastech života na rovnoprávném základě s ostatními. Ustanovení čl. 13 smluvním státům dále přikazuje, aby zajistily účinný přístup ke spravedlnosti osobám se zdravotním postižením, mimo jiné i prostřednictvím procedurálních úprav s cílem usnadnit zdravotně postiženým osobám účinné plnění jejich rolí v soudním řízení. Daná ustanovení Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením aplikoval též Evropský soud pro lidská práva (dále též „ESLP“) mj. ve vztahu k čl. 6 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. ESLP judikoval, že libovolné zbavení či omezení způsobilosti k právním úkonům mentálně postižené osoby může porušit např. její právo na přístup k soudu či právo

na soukromí. Je tedy třeba individuálně hodnotit každý případ zvlášť (srov. např. rozsudek ESLP ve věci Stanev proti Bulharsku ze dne 17. ledna 2012 č. 36760/06, rozsudek ESLP ve věci D. D. proti Litvě č. 13469/06 ze dne 14. února 2012, všechna rozhodnutí ESLP dostupná na <http://hudoc.echr.coe.int/>). Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře taktéž uvádí, že lidskoprávní mezinárodní instrumenty v poslední době směřují k tomu, aby příslušné státy mentálně postiženým osobám v mezích jejich zdravotního stavu přiznávaly co nejvíce právní autonomie (srov. např. shora citovaný rozsudek ESLP ve věci Stanev proti Bulharsku).

[12] Z ostatních lidskoprávních dokumentů Nejvyšší správní soud připomíná Deklaraci práv osob s mentální retardací, vyhlášenou na Valném shromáždění OSN dne 20. prosince 1971. Tento dokument obsahuje v čl. 1 příkaz garance práv osobě s mentálním postižením v nejvyšší možné míře jako ostatním lidským bytostem. V čl. 5 dále deklarace zakotvuje právo na kvalifikovaného opatrovníka, pokud to vyžaduje ochrana dobra a zájmů osoby s mentálním postižením. Uvedené problematice se dále věnuje Rada Evropy v Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. R 99/4 o zásadách právní ochrany nezpůsobilých dospělých osob přijatém dne 23. února 1999; předmětné doporučení, citované též judikaturou ESLP, jako zásadu č. 3 uvádí zásadu maximálního zachování způsobilosti a zdůrazňuje potřebu individuálního přístupu ke každému případu.

[13] K problematice právní způsobilosti se vyjádřil též Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 412/04 ze dne 7. prosince 2005, N 223/39 SbNU 353, všechna rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz>. Dle názoru Ústavního soudu se omezení způsobilosti k právním úkonům a jeho vztah k procesní způsobilosti dotýká právní subjektivity jednotlivce a garance lidské důstojnosti zakotvené v čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Judikatura Nejvyššího soudu dále zdůrazňuje, že pokud je osobě ustanoven opatrovník v rozporu se zákonem, dochází k odnětí její možnosti jednat před soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 107/2009 ze dne 18. května 2009).

[14] Ve světle shora uvedených principů mají státní orgány povinnost vycházet osobám postiženým duševní poruchou v maximální možné míře vstřícně při ochraně jejich práv a také povinnost zohledňovat individuální okolnosti každého posuzovaného případu. Institut opatrovníka nemá směřovat proti účastníkovi řízení; jeho smyslem je účastníka řízení chránit. Pokud je tedy fyzická osoba zdravotně postižená do té míry, že v důsledku svého zdravotního stavu není schopna řádně hájit svá práva, a není proto procesně způsobilá, je nutné, aby státní orgány této osobě ustanovily k ochraně jejich práv opatrovníka. Tím dojde k naplnění garance rovnosti zbraní zdravotně postižené osoby jako součásti jejího práva na spravedlivý proces (čl. 36 Listiny). Avšak ustanovení opatrovníka nesmí být vnímáno pouze jako akt ve prospěch účastníka, nýbrž též jako autoritativní akt státu, jenž účastníkovi brání stát u soudu samostatně. Státní orgány mají současně povinnost respektovat ústavní příkaz nedotknutelnosti lidské důstojnosti a práva na přístup k soudu (srov. čl. 10 odst. 1 Listiny a čl. 36 odst. 2 Listiny); opatrovník proto smí být ve světle zásady minimalizace zásahů do základních práv ustanoven jen takové zdravotně postižené osobě, vyžadují-li to okolnosti konkrétního případu a u níž je tohoto institutu nezbytně třeba za účelem ochrany jejich práv.

[15] Tyto principy platí i ve správním soudnictví. V něm se na základě § 64 s. ř. s. přiměřeně použije úprava obsažená v části první a třetí o. s. ř. Dle § 103 o. s. ř. soud kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení); jednou z podmínek řízení je i procesní způsobilost účastníka řízení (srov. WINTEROVÁ, Alena. *Civilní právo procesní*. Praha: Linde, 2011. 6. vydání. s. 219). Procesní způsobilost v řízení před správními soudy upravuje § 33 odst. 3 s. ř. s., dle kterého je účastník způsobilý samostatně činit v řízení úkony v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práv a brát

na sebe povinnosti. Tato úprava navazuje na hmotněprávní úpravu občanského práva a činí procesní způsobilost závislou na způsobilosti k právním úkonům (srov. § 8 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. prosince 2013), resp. na svéprávnosti (srov. § 57 odst. 1 zákona č. 89/2012, občanský zákoník, účinného od 1. ledna 2014). U cizích státních příslušníků se způsobilost osoby k právům a k právním úkonům řídí právním řádem státu, jehož jsou příslušníky (§ 3 odst. 1 a 2 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění účinném do 31. prosince 2013), resp. právním řádem státu, kde se nachází místo obvyklého pobytu cizince (srov. § 9 zákona č. 91/2012, o mezinárodním právu soukromém, účinného od 1. ledna 2014). Podle § 35 odst. 1 s. ř. s. účastník, který nemá procesní způsobilost, musí být v řízení zastoupen zákonným zástupcem. Podle § 29 o. s. ř. není-li zastoupena fyzická osoba, která jako účastník řízení nemůže před soudem samostatně jednat, ustanoví jí předseda senátu opatrovníka, je-li tu nebezpečí z prodlení.

[16] Ve vztahu k § 35 odst. 1 s. ř. s. judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že jakmile soudu vzejde pochybnost o procesní způsobilosti účastníka řízení, musí soud danou skutečnost postavit skutkově na jisto, neboť jde o podmínku řízení. Jestliže soud nabude přesvědčení, že tato podmínka řízení splněna není, je na místě postup podle § 104 odst. 2 věty první o. s. ř. (ve spojení s § 64 s. ř. s.). Soud má tedy povinnost učinit potřebná vhodná opatření s cílem odstranit tento nedostatek podmínky řízení. Soud může dát podnět opatrovnickému soudu, jestliže účastník doposud nemá zákonného zástupce; ustanovení § 29 odst. 1 o. s. ř. (ve spojení s § 64 s. ř. s.) též soudu umožňuje, aby procesně nezpůsobilému účastníkovi ustanovil opatrovníka pro řízení předseda senátu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 24/2005-33 ze dne 4. května 2006, publ. pod č. 930/2006 Sb. NSS).

[17] V nyní projednávané věci byly ve správním spise žalovaného sp. zn. L009168, který si krajský soud pro své řízení vyžádal (srov. č. l. 17 spisu krajského soudu), na č. l. 49 a 100 založeny dvě lékařské zprávy ze dne 16. června 2012 a ze dne 19. listopadu 2012 lékařky MUDr. Z. H. se specializací psychiatrie, jež je ošetřující lékařkou stěžovatele. Z uvedených zpráv vyplývá, že ošetřující lékařka diagnostikovala jako zdravotní postižení stěžovatele lehkou mentální retardaci a schizofrenii. Dle lékařských zpráv je stěžovatel orientován osobou a situací dobře, časem a místem částečně a jeho osobnost je simplexní.

[18] Ze správního spisu vyplývaly i další okolnosti, které potvrzovaly pochybnost o způsobilosti stěžovatele samostatně jednat ve správním řízení. Dne 16. února 2012 požádala matka stěžovatele správní orgán, aby mohla být přítomna úkonům v řízení ve věci žádosti jejího syna o mezinárodní ochranu s odůvodněním, že stěžovatel je i přes svou zletilost z hlediska mentálního rozvoje na úrovni dvanácti- až třináctiletého dítěte (srov. č. l. 14 správního spisu). Tomuto požadavku správní orgán vyhověl; následně se proto matka stěžovatele účastnila veškerých úkonů v řízení, kterým byl stěžovatel osobně přítomen. Matka stěžovatele byla přítomna u obou pohovorů konaných dne 24. února 2012 a dne 27. června 2012 a seznámila se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 13. listopadu 2012. Při shora uvedených úkonech jí bylo ze strany správního orgánu umožněno doplňovat skutečnosti uváděné stěžovatelem a spolupodepisovat relevantní listiny. Ostatně tvrzení matky o mentální vyspělosti stěžovatele krom shora uvedených lékařských zpráv potvrzuje i odborná literatura. Ta lehkou mentální retardaci označuje za závažnou poruchu osobnosti, která se u dospělých jedinců projevuje v rozmezí IQ 50–69, což odpovídá mentálnímu věku 9–12 let (srov. JURÍČKOVÁ, Lubica; IVANOVÁ Kateřina a FILKA Jaroslav. Opatrovnictví osob s duševní poruchou. 1. vyd. Praha: Grada, 2014, s. 43).

[19] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zejména obě lékařské zprávy založené ve správním spise, avšak i ostatní skutečnosti vyplývající ze správního

spisu ve svém souhrnu svědčily o nedostatku procesní způsobilosti stěžovatele jako účastníka řízení. Vzniklá pochybnost nemohla být oslabena ani ve světle skutečnosti, že se stěžovatel na krajský soud obrátil s česky formulovaným návrhem sepsaným na počítači, jehož text byl plně srozumitelný, logicky strukturovaný a bez vnitřních rozporů; tyto vlastnosti měla i ostatní podání stěžovatele, kterými věcně reagoval na konkrétní přípisy soudu v řízení. Avšak existence takových stěžovatelem podepsaných podání za současné existence skutečností svědčících o nedostatku procesní způsobilosti, které vyplývaly z ostatních podkladů dostupných krajskému soudu ze správního řízení, sama o sobě nemohla vést k závěru, že si stěžovatel plně uvědomoval a byl schopen posoudit následky svého jednání v řízení před krajským soudem, a byl tedy plně procesně způsobilý. Krajský soud se však procesní způsobilostí stěžovatele i přes vědomost o shora uvedených okolnostech vůbec nezabýval; naopak v řízení jednal přímo se stěžovatelem, který z důvodu své zletilosti a skutečnosti, že nebyl zbaven ani omezen ve způsobilosti k právním úkonům, neměl žádného zákonného zástupce. Stěžovateli nebyl k ochraně jeho práv ustanoven ani právní zástupce, neboť o to nežádal. Krajský soud tak se stěžovatelem jednal přímo bez jeho jakéhokoli zastoupení, přestože ze spisové dokumentace vyplývaly skutečnosti svědčící o nedostatku jeho procesní způsobilosti jako jedné z podmínek řízení.

[20] Ostatně, jak bylo uvedeno výše, též pro vlastní řízení o kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud – s ohledem na skutečnosti vyplývající ze správního spisu – k závěru, že stěžovatel trpí zdravotním postižením, které mu v řízení před soudem brání v řízení samostatně jednat a posoudit následky svého jednání. I když stěžovatel není omezen ve svéprávnosti, není dle Nejvyššího správního soudu u stěžovatele splněna podmínka řízení spočívající v jeho procesní způsobilosti (§ 133 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud považoval za splněnou i podmínku bezodkladnosti stanovenou § 29 odst. 1. o. s. ř. Stěžovateli proto usnesením č. j. 6 Azs 25/2013-34 ze dne 3. března 2014 ustanovil opatrovníka z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Zbývá dodat, že takto ustanovený opatrovník může vystupovat i v řízení před krajským soudem, kam se věc po kasaci napadeného rozsudku vrací (§ 29 odst. 4 o. s. ř. *per analogiam*, resp. § 35 odst. 8 věta poslední s. ř. s. *per analogiam*).

[21] Krajský soud v Hradci Králové tedy zatížil své řízení zmatečností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti vyhověl a napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ostatními námitkami stěžovatele směřujícími k meritornímu posouzení věci se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť by tím předjímal výsledek rozhodnutí krajského soudu.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.); přitom vezme v úvahu, že dosavadní úkony právní služby učinil opatrovník ještě v pozici ustanoveného zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu